

Dobré zprávy aneb Letošní blesková stavba žabích zástěn

Je sobota 11. 3. 2017 odpoledne a právě vyrážíme s manželem Vildou na sraz dobrovolníků – rok utekl a je tu znova den stavby žabích zástěn na Volyňské. Pojem dobrovolník je, pravda, u většiny z nás trochu nepřesný – děláme tyhle práce proto, že jsou nutné, a ne že by nás zase tak moc bavily nebo že bychom neměli dost povinností v našich rodinách a zaměstnání. Ale uvědomujeme si, že jde

Při stavění zástěn

o hodně, a tak jsme se zkrátka domluvili a hned zkraje máme první důvod k radosti: pomocníků přišlo hodně a i počasí je příznivé - je mokro, takže prach bude aspoň trochu smytý. A svítí jarní sluníčko.

I rytí v zemi jde na „žabovišti“ po dešti dobře, za chvíli máme společně obnovenou ložskou rýhu pro vkládání textilií (vyřazených papírenských sít), zatlučené kolíky, zahrnutou spodní část zástěn tak, aby je ropuchy nemohly snadno podhrabat, ze všech stran se ozývá ťukání kladívek, jak se ke kúlům přibíjejí vyřazená papírenská síta, do toho se mísí hluk motorů a svištících pneumatik a my si říkáme, jak těžko by v tomhle blázinci mohly žáby přecházet do rybníka horem, mezi auty.

Kdysi jsme to vídali na vlastní oči, jak to v praxi vypadalo. Zástěny se tehdy ještě nestavěly (nebyl ani materiál, ani lidi), žáby šly částečně propustkem, ale většina se snažila

přejít silnici, takže vozovka byla pokrytá souvislou vrstvou přejetých tělíček, a co hůř, mnohé ropuchy byly jen zraněné a musely čekat, až je přejede další auto. Ty, které byly odhozené stranou, se trápily celé hodiny - a nás bylo tehdy málo na to, abychom pro ně mohli něco podstatného udělat. I v začátcích stavění zástěn jsme na to byli jen my s mužem a našimi dětmi, což obnášelo práci v prachu a hluku souvisle po celé tři dny. Materiál nám tehdy naštěstí pomohl obstarat pan Ing. Ondřej Feit z MÚ.

Člověk by při těch zážitcích z minula ani neřekl, že je možné dát postupně dohromady velkou partu a zkrátit práce na pár hodin - ale povedlo se, byť to stálo mnoho hodin trpělivého vysvětlování, proč se transfer dělá a co je k němu potřeba. Když se to zlepšilo, hned zase se (v roce 2012) roznesly po internetu zjednodušené zprávy, že transfer je nesmysl (viz [zde](#)). Pak nás také postihlo to, že nám všechny kúly a síta někdo ukradl. A zase jindy se stalo, že zájem veřejnosti opadl (k tomu stačí málo - třeba méně příjemné počasí nebo "konkurenční" akce někde jinde) a práce se znova protáhly. Zkrátka, moc výskat si nemůžeme, ale letošek si užíváme, protože tentokrát se stavění vydařilo opravdu jedna radost. Stalo se to, obrazně řečeno, v hodině dvanácté, protože tuhle

Jak se objevila první žába...

zimou jsme měli obzvlášť hodně starostí, tak nějak se to nahromadilo a už jsme takovouhle vzpruhu opravdu nutně potřebovali.

Když člověk pracuje s rýčem nebo s palicí nebo když přenáší na půlkilometrovém úseku od auta náruče kůlů a role sít, nemyslí v tu chvíli na nic znepokojivého. Je soustředěný na to, co kam dát a čemu se vyhnout, co kdo kolem potřebuje... prostě žije "tady a teď", vlastně ani nevnímá vřavu ze silnice a je mu, dá se říci, dobře, pokud to netrvá tři dny, ale jen pár hodin. Proto při stavění vládne dobrá nálada a legrace. Letos zvlášť - možná proto, že s námi byli (samozřejmě pod pečlivým dohledem svých rodin) i tři malí školáci. A dospělých nás bylo 25, což je rekordní počet. A tak končím velkým poděkováním a s nadějí, že podobně dobře to půjde i s transferem samotným.

Alena Hrdličková